

UZASADNIENIE

M. W. został oskarżony o to, że:

1. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo skarbowe w ciągu 5 lat po uiszczeniu kary grzywny 120 stawek dziennych popełnił umyślnie czyn zabroniony tego samego rodzaju, tj. w sierpniu 2015 r. urządzał gry na automacie (...) PL (...) w Barze (...), ul. (...), (...)-(...) T. M.. wbrew art. 14 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540 z późn. zm.)

tj. przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 kks.,

2. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo skarbowe w ciągu 5 lat po uiszczeniu kary grzywny 120 stawek dziennych popełnił umyślnie czyn zabroniony tego samego rodzaju, tj. we wrześniu 2015 r. urządzał gry na automatach (...), (...) 7420, (...) G. (...) oraz (...) H. (...) w lokalu przy ul. (...), (...)-(...) P. wbrew art. 14 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540 z późn. zm.)

tj. przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 kks,

3. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo skarbowe w ciągu 5 lat po uiszczeniu kary grzywny 120 stawek dziennych popełnił umyślnie czyn zabroniony tego samego rodzaju, tj. we wrześniu 2015 r. urządzał gry na automacie (...) G. (...) w Barze (...) ul. (...), (...)-(...) T. M.. wbrew art. 14 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540 z późn. zm.)

tj. przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 kks,

4. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo skarbowe w ciągu 5 lat po uiszczeniu kary grzywny 120 stawek dziennych popełnił umyślnie czyn zabroniony tego samego rodzaju, tj. we wrześniu 2015 r. urządzał gry na automatach (...) G. (...) oraz (...) G. (...) w lokalu Bar (...), ul. (...), (...)-(...) O. wbrew art. 14 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540 z późn. zm.)

tj. przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 kks,

5. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo skarbowe w ciągu 5 lat po uiszczeniu kary grzywny 120 stawek dziennych popełnił umyślnie czyn zabroniony tego samego rodzaju, tj. we wrześniu 2015 r. urządzał gry na automatach (...) G. (...), (...), (...) G. (...), (...) G. (...), (...), H. (...) w lokalu przy Placu (...), (...)-(...) T. M.. wbrew art. 14 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540 z późn. zm.)

tj. przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 kks,

6. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo skarbowe w ciągu 5 lat po uiszczeniu kary grzywny 120 stawek dziennych popełnił umyślnie czyn zabroniony tego samego rodzaju, tj. we wrześniu 2015 r. urządzał gry na automatach (...) G. (...) oraz H. (...) w lokalu przy sklepie Spożywczo – Przemysłowym w Z. 14, (...)-(...) B., wbrew art. 14 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540 z późn. zm.),

tj. przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 kks,

będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo skarbowe w ciągu 5 lat po uiszczeniu kary grzywny 120 stawek dziennych popełnił umyślnie czyn zabroniony tego samego rodzaju, tj. w październiku 2015 r. urządzał gry na automatach (...) G. (...) oraz (...) PL (...) w Barze (...) w m. (...), (...)-(...) Z., wbrew art. 14 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540 z późn. zm.),

tj. przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 kks,

będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo skarbowe w ciągu 5 lat po uiszczeniu kary grzywny 120 stawek dziennych popełnił umyślnie czyn zabroniony tego samego rodzaju, tj. w październiku 2015 r. urządzał gry na automatach (...) PL (...), (...) G. (...), (...) oraz H. (...) w lokalu przy ul. (...), (...)-(…) P., wbrew art. 14 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540 z późn. zm.),

tj. przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 kks,

7. uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo skarbowe w ciągu 5 lat po uiszczeniu kary grzywny 120 stawek dziennych popełnił umyślnie czyn zabroniony tego samego rodzaju, tj. w październiku 2015 r. urządzał gry na automacie (...) w lokalu (...) R. P. ul. (...), (...)-(…) B., wbrew art. 14 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540 z późn. zm.),

tj. przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 kks,

8. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo skarbowe w ciągu 5 lat po uiszczeniu kary grzywny 120 stawek dziennych popełnił umyślnie czyn zabroniony tego samego rodzaju, tj. w październiku 2015 r. urządzał gry na automatach H. (...) oraz H. (...) w Barze (...), ul. (...), (...)-(…) R., wbrew art. 14 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540 z późn. zm.),

tj. przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 kks.,

9. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo skarbowe w ciągu 5 lat po uiszczeniu kary grzywny 120 stawek dziennych popełnił umyślnie czyn zabroniony tego samego rodzaju, tj. w październiku 2015 r. urządzał gry na automatach (...), (...) 2, (...), H. (...), (...) G. (...), (...) G. (...), (...), wbrew art. 14 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540 z późn. zm.),

tj. przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 kks.,

10. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo skarbowe w ciągu 5 lat po uiszczeniu kary grzywny 120 stawek dziennych popełnił umyślnie czyn zabroniony tego samego rodzaju, tj. w listopadzie 2015 r. urządzał gry na automacie (...) w lokalu (...) R. P., ul. (...), (...)-(…) B., wbrew art. 14 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540 z późn. zm.),

tj. przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 kks.,

11. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo skarbowe w ciągu 5 lat po uiszczeniu kary grzywny 120 stawek dziennych popełnił umyślnie czyn zabroniony tego samego rodzaju, tj. w listopadzie 2015 r. urządzał gry na automatach (...) G. (...), (...) P. (...), (...) M. (...) oraz (...) G. (...) w lokalu przy ul. (...), (...)-(…) P., wbrew art. 14 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540 z późn. zm.),

tj. przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 kks,

12. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo skarbowe w ciągu 5 lat po uiszczeniu kary grzywny 120 stawek dziennych popełnił umyślnie czyn zabroniony tego samego rodzaju, tj. w listopadzie 2015 r. urządzał gry na automatach (...) G. (...) oraz (...) G. (...) w lokalu Bar (...), ul. (...), (...)-(…) O., wbrew art. 14 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540 z późn. zm.),

tj. przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 kks.,

13. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo skarbowe w ciągu 5 lat po uiszczeniu kary grzywny 120 stawek dziennych popełnił umyślnie czyn zabroniony tego samego rodzaju, tj. w listopadzie 2015 r. urządzał gry na

automatach H. (...) oraz H. (...) w Barze (...), ul. (...), (...)-(...) R., wbrew art. 14 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540 z późn. zm.),

tj. przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 kks.,

14. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo skarbowe w ciągu 5 lat po uiszczeniu kary grzywny 120 stawek dziennych popełnił umyślnie czyn zabroniony tego samego rodzaju, tj. w grudniu 2015 r. urządzał gry na automacie (...) G. (...) w Pubie (...) H. S., ul. (...), (...)-(...) B., wbrew art. 14 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540 z późn. zm.),

tj. przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 kks.,

15. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo skarbowe w ciągu 5 lat po uiszczeniu kary grzywny 120 stawek dziennych popełnił umyślnie czyn zabroniony tego samego rodzaju, tj. w grudniu 2015 r. urządzał gry na automacie (...) H. (...) w Barze (...), ul. (...), (...)-(...) Ż., wbrew art. 14 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540 z późn. zm.), tj. przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 kks.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 26 marca 2018 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 671/16:

I. oskarżonego M. W. w miejsce zarzucanych mu czynów uznał za winnego tego, że:

1. w sierpniu 2015 roku urządzał gry na automacie (...) PL (...) w lokalu w T. - Bar (...), ul. (...), (...)-(...) T., wbrew art. 3 w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz. 1540 z ze zm.),

tj. przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s.

2. we wrześniu 2015 roku urządzał gry na automatach (...), (...) 7420, (...) G. (...) oraz (...) H. (...) w lokalu w P. - ul. (...), (...)-(...) P., wbrew art. 3 w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz. 1540 z ze zm.),

tj. przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s.

3. we wrześniu 2015 roku urządzał gry na automacie (...) G. (...) w lokalu w T. - Bar (...) ul. (...), (...)-(...) T., wbrew art. 3 w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz. 1540 z ze zm.),

tj. przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

4. we wrześniu 2015 roku urządzał gry na automatach (...) G. (...) oraz (...) G. (...) w lokalu w O. - Bar (...), ul. (...), (...)-(...) O., wbrew art. 3 w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz. 1540 z ze zm.),

tj. przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s.,

5. we wrześniu 2015 roku urządzał gry na automatach (...) G. (...), (...), (...) G. (...), (...) G. (...), (...), H. (...) w lokalu w T. - Plac (...), (...)-(...) T., wbrew art. 3 w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz. 1540 z ze zm.),

tj. przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s.,

6. we wrześniu 2015 roku urządził gry na automatach (...) G. (...) oraz H. (...) w lokalu w miejscowości Z. - przy sklepie Spożywczo-Przemysłowym w miejscowości Z. (...), (...)-(...) B., wbrew art. 3 w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz. 1540 z ze zm.),

tj. przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s.,

7. w październiku 2015 roku urządził gry na automatach (...) G. (...) oraz (...) PL (...) w lokalu w miejscowości K. - Bar (...) w miejscowości K., (...)-(...) Z., wbrew art. 3 w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz. 1540 z ze zm.),

tj. przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s.,

8. w październiku 2015 roku urządził gry na automatach (...) PL (...), (...) G. (...), (...) oraz H. (...) w lokalu w P. - ul. (...), (...)-(...) P., wbrew art. 3 w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz. 1540 z ze zm.),

tj. przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s.,

9. w październiku 2015 roku urządził gry na automacie (...), w lokalu w B. - (...) R. P. ul. (...), (...)-(...) B., wbrew art. 3 w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz. 1540 z ze zm.),

tj. przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s.,

10. w październiku 2015 roku urządził gry na automatach H. (...) oraz H. (...) w lokalu w R. - Bar (...), ul. (...), (...)-(...) R., wbrew art. 3 w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz. 1540 z ze zm.),

tj. przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s.,

11. w październiku 2015 roku urządził gry na automatach (...), (...) 2, (...), H. (...), (...) G. (...), (...) G. (...), (...) w lokalu w T. - Plac (...), (...)-(...) T., wbrew art. 3 w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz. 1540 z ze zm.),

tj. przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s.,

12. w listopadzie 2015 roku urządził gry na automacie (...) w lokalu w B. - (...) R. P., ul. (...), (...)-(...) B., wbrew art. 3 w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz. 1540 z ze zm.),

tj. przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s.,

13. w listopadzie 2015 roku urządził gry na automatach (...) G. (...), (...) P. (...), (...) M. (...) oraz (...) G. (...) w lokalu w P. - ul. (...), (...)-(...) P., wbrew art. 3 w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz. 1540 z ze zm.),

tj. przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s.,

14. w listopadzie 2015 roku urządził gry na automatach (...) G. (...) oraz (...) G. (...) w lokalu w O. - Bar (...), ul. (...), (...)-(...) O., wbrew art. 3 w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz. 1540 z ze zm.),

tj. przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s.,

15. w listopadzie 2015 roku urządzał gry na automatach H. (...) oraz H. (...) w lokalu w R. - Bar (...), ul. (...), (...)-(...) R., wbrew art. 3 w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz. 1540 z ze zm.),

tj. przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s.,

16. w grudniu 2015 roku urządzał gry na automacie (...) G. (...) w lokalu w B. - Pub (...) H. S., ul. (...), (...)-(...) B., wbrew art. 3 w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz. 1540 z ze zm.),

tj. przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s.,

17. w grudniu 2015 roku urządzał gry na automacie (...) H. (...) w lokalu w Ż. - Bar (...), ul. (...), (...)-(...) Ż., wbrew art. 3 w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz. 1540 z ze zm.),

tj. przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s.,

i za czyny opisane w punkcie I. w podpunktach od 1 do 17 wyroku na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 4 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. wymierzył oskarżonemu M. W. karę 1 (jednego) roku pozbawiania wolności i karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., 70 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata;

III. na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci automatów do gier opisanych na karcie 6-6v, poz. 1-7 akt II K 671/16 i zarządza ich zniszczenie;

IV. wymierzył oskarżonemu opłatę w kwocie 3180 złotych i zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w wysokości 70 złotych;

Postanowieniem z dnia 21 maja 2018 roku Sad Rejonowy dokonał sprostowania w wyroku oczywistej omyłki pisarskiej w ten sposób, że:

1. po zarzucie oznaczonym numerem 6 we wstępnej części wyroku, nadać numerację kolejnym zarzutom, których numeracja została omyłkowo pominięta odpowiednio:

- punkt „7” przed słowami: „będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo skarbowe w ciągu 5 lat po uiszczeniu kary grzywny 120 stawek dziennych popełnił umyślnie czyn zabroniony tego samego rodzaju, tj. w październiku 2015 r. urządzał gry na automatach (...) G. (...) oraz (...) PL (...) w Barze (...) w m. (...), (...)-(...) Z., wbrew art. 14 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540 z późn. zm tj. przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 kks”;
- punkt „8” przed słowami: „ będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo skarbowe w ciągu 5 lat po uiszczeniu kary grzywny 120 stawek dziennych popełnił umyślnie czyn zabroniony tego samego rodzaju, tj. w październiku 2015 r. urządzał gry na automatach (...) PL (...), (...) G. (...), (...) oraz H. (...) w lokalu przy ul. (...), (...)-(...) P., wbrew art. 14 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540 z późn. zm.), tj. przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 kks”;

2. w miejsce błędnie wskazanego punktu „7” oznaczającego kolejny numer zarzutu o treści „będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo skarbowe w ciągu 5 lat po uiszczeniu kary grzywny 120 stawek dziennych popełnił umyślnie czyn zabroniony tego samego rodzaju, tj. w październiku 2015 r. urządzał gry na automacie (...), w lokalu (...) R. P. ul. (...), (...)-(...) B., wbrew art. 14 i 23a Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz.

1540 z późn. zm.)” i kolejnych wpisać poprawną punktację, począwszy od numeru „9” zmieniając numerację kolejnych zarzutów, aż do numeru „17” w miejsce numeru „7” i kolejnych aż do numeru „15”;

3. z punktu I. 3. wyroku usunąć słowa „ w zw. z art. 4 § 1 k.k.”.

Powyższy wyrok zaskarżył oskarżony M. W. w całości i na swoją korzyść, zaś zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego, tj. art 107 § 1 kks poprzez przypisanie oskarżonemu przestępstwa urządzania gier o wygrane rzeczowe zawierające element losowości, pomimo że:

- w opisie zarzucanych czynów, ale także w uzasadnieniu wyroku brak jest wskazania konkretnych „czynności, mieszczących się w ramach pojęcia „urządzania gier”, które uzasadniałyby pociągnięcie oskarżonego do odpowiedzialności karnej, jako indywidualnej osoby fizycznej, w związku z czym brak jest wypełnienia znamion strony przedmiotowej zarzucanego czynu;

- z opisu zarzucanych czynów nie wynika w związku z pełnieniem jakiej funkcji i w jakim podmiocie prawa, ustalona została odpowiedzialność karna oskarżonego, do czego Sąd Rejonowy odnosi się dopiero w uzasadnieniu wyroku, a co pozbawione jest odzwierciedlenia w przyjętej kwalifikacji prawnej czynu i w konsekwencji stanowi o braku wypełnienia znamion strony podmiotowej zarzucanych mu przestępstw;

2. obrazę prawa materialnego, tj. art. 10 § 4 kks poprzez brak jego zastosowania i brak przyjęcia, iż oskarżony działał w usprawiedliwionym błędzie co do braku karalności za działalność, której się podejmował

- podczas, gdy w okresie zarzucanych czynów organy uprawnione do stosowania prawa przyjmowały stanowisko o niekaralności za tego typu działalność, o czym świadczy lista korzystnych rozstrzygnięć dla oskarżonego znajdująca się w aktach sprawy, jak również treść j aktualnej Karty Karnej, z której wynika, iż prawomocne skazania miały miejsce już po zakończeniu prowadzenia działalności i nie mogły mieć one wpływu na stan świadomości oskarżonego w chwili zarzucanych mu czynów, a co uzasadnia stan jego świadomości w tej chwili;

- jak również podczas, gdy w chwili popełnienia zarzucanych czynów powszechne było przekonanie (w orzecznictwie oraz doktrynie), iż zarówno art. 14 i 6 u.g.h. były przepisami technicznymi, a w związku z tym, nie można ich było stosować wobec jednostek, co znajduje wyraz w orzecznictwie sądowym jak i stanowisku Komisji Europejskiej i pozwala uznać, że przepisy u.g.h. w usprawiedliwiony sposób mogły być traktowane, jako bezskuteczne, nadto w związku z prowadzeniem działalności w_tzw. okresie przejściowym wprowadzonym przez art. 4 ustawy nowelizującej, a to ze względu na powszechne przyjmowanie przez organy ścigania i sądy powszechne, że wprowadzony okres przejściowy, odnosi się nie tylko do podmiotów, które prowadziły działalność polegającą na eksploatowaniu automatów do gier, zgodnie z wymaganiami u.g.h. przed 3 września 2015r., ale także dotyczył podmiotów, które prowadziły taką działalność również legalnie (w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1-3 u.g.h.), w związku z brakiem wywiązania się przez państwo polskie z obowiązku notyfikowania przepisów technicznych, co w okolicznościach niniejszej sprawy bezpodstawnym czyni przypisanie umyślności oskarżonemu dotyczącej działania wbrew obowiązującym przepisom prawa;

3. obrazę prawa materialnego, tj. art. 107 kks w zw. artykułem 7 ustęp 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności:

- poprzez przyjęcie, iż art. 6 u.g.h. może stanowić podstawę skazania za czyn zarzucany w niniejszym postępowaniu podczas, gdy w chwili jego popełnienia powszechne było przekonanie, iż przepis ten pełni subsydiarną rolę w stosunku do art. 14 u.g.h. i ze względu na przekonanie o technicznym charakterze tych przepisów, ich naruszenie nie podlegało karalności na podstawie art. 107 kks i skazanie oskarżonego na podstawie art. 107 kks. stanowi więc naruszenie artykułu 7 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z tego względu, iż prawo nie spełniało

w tym przypadku warunku przewidywalności, bowiem przestępstwo i wiążąca się z nim kara nie były wyraźnie zdefiniowane przez prawo;

4. obrazę prawa materialnego, tj, art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s. poprzez jego zastosowanie i przyjęcie, że oskarżony działał w warunkach ciągu przestępstw, co skutkowało nadzwyczajnym obostrzeniem kary i wymierzeniem na podstawie art. 38 § 1 pkt 3 kks. kary 1 roku pozbawienia wolności podczas, gdy zarzuty obejmujące zachowania od sierpnia 2015 roku do grudnia 2015 roku, winny być zakwalifikowane, jako jeden czyn ciągły, zgodnie z art. 6 § 2 kks., co wyklucza przyjęcie działania w ciągu przestępstw i podstawy obligatoryjnego zaostrzenia kary.

Niezależnie od powyższych zarzutów, skarżący wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary poprzez orzeczenie kary 1 roku pozbawienia wolności w zawieszeniu na 3 lata wraz z karą grzywny w wymiarze 300 stawek po 100 zł. w sytuacji, gdy prawidłowa ocena okoliczności sprawy, w tym w szczególności chaos legislacyjny panujący w okresie zarzucanego czynu, brak uprzedniej karalności w momencie podejmowania zarzucanego czynu, aktualna sytuacja materialna i życiowa, w tym zakończenie prowadzenia przez oskarżonego jakiejkolwiek działalności w branży rozrywkowej wskazuje, że cele kary zostałyby spełnione poprzez wymierzenie samoistnej kary grzywny w jej dolnych ustawowych granicach.

Niezależnie od przedstawionych zarzutów skarżący wskazał na wystąpienie w zaskarżonym wyroku bezwzględnej przesłanki odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 8 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, polegającej na uprzednim wydaniu przez Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu w dniu 27 maja 2015 roku (sygn. II K 402/16) wyroku skazującego, na mocy którego oskarżony uznany został za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 107 kks. gdzie zarzucanych czynów miał dopuścić się w okresie od dnia 27 maja 2015r. do dnia 28 czerwca 2016r., obejmującym zarzucany oskarżonemu w niniejszym postępowaniu okres, co powoduje zaistnienie stanu powagi rzeczy osądzonej w stosunku do wszystkich zdarzeń w tym czasookresie stanowiących czyn urządzania gier na automatach poza kasynem gry.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- 1) uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, wobec zaistnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 8;
- 2) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wydanie rozstrzygnięcia uniewinniającego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk lub w oparciu o kontratyp z art. 10 § 4 kks.

W przypadku nieuwzględnienia wniosku z pkt 1) i 2) skarżący wniósł o:

- 3) zmianę zaskarżonego wyroku przez wyeliminowanie z podstawy wymiaru kary art. 38 § 1 pkt 3 kks i przyjęcie, że zarzucone zachowania stanowiły czyn ciągły i w konsekwencji tak ustalonej kwalifikacji prawnej czynu, orzeczenie kary grzywny uwzględniającej aktualną sytuację materialną i życiową w wymiarze 50 stawek dziennych po 70 złotych każda.

Ewentualnie skarżący odwołując się do karty karnej dowodzącej skali ukarania oskarżonego za czyny z art. 107 § 1 kks, że wszystkie przypisane występki, za które już zostałem skazany oskarżony, popełnione zostały w tych samych okolicznościach, w tym samym czasookresie, wynikające z tej samej motywacji, przy tej samej sposobności i w tym samym zamiarze, co zarzucany i występki z art. 107 § 1 kks urządzania gier na automatach poza kasynem gry w niniejszej sprawie, co czyni całkowitą bezprzedmiotowość dalszego karania za zachowania mieszczące się w ramach powyższych skazań. Z tego względu skarżący wniósł o umorzenie niniejszego postępowania na podstawie art. 11 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks.

Obrońca oskarżonego wyraził pisemne stanowisko w dniu 14 września 2018 roku o przesłankach wystąpienia w sprawie w związku ze skazaniem przez Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu w dniu 27 maja 2015 roku (sygn. II K 402/16) oskarżonego o czyn z art. 107 kks. dokonany w okresie od dnia 27 maja 2015r. do dnia 28 czerwca 2016r. wystąpienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 30 października 2018 roku **obrońca oskarżonego** poparł wniesioną apelację, przyłączył się do podniesionych zarzutów i wniosków końcowych.

Prokurator wnosił o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie należy podnieść, iż prawidłowa jest przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i dokonane na jej podstawie ustalenia faktyczne w zakresie przestępczych zachowań M. W.. Zarzuty zawarte w apelacji okazały się w tym względzie całkowicie chybione, albowiem wywody skarżącego nie zdołały skutecznie podważyć trafności rozstrzygnięcia dokonanego przez Sąd Rejonowy. Wbrew twierdzeniom apelującego ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, dotyczące sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu stanowią wynik nie budzącej żadnych zastrzeżeń oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. W związku z tym, zarzuty stawiane w apelacji mają natomiast charakter wyłącznie polemiczny.

Przechodząc do rozważań szczegółowych odnoszących się do licznych zarzutów podnoszonych przez skarżącego, w pierwszej kolejności konieczne było odniesienie się do tego najdalej idącego wskazującego zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. w postaci powagi rzeczy osądzonej, koncentrującego się na naruszeniu procedury poprzez niezastosowanie w istocie przepisu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. w sytuacji, gdy oskarżony został skazany przez Sąd Rejonowy w Golubiu – Dobrzyniu wyrokiem z dnia 8 maja 2017 roku w sprawie II K 402/16 za czyn ciągły z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. popełniony w okresie od 27 maja 2015 roku do 28 czerwca 2016 roku są one niezasadne. W/w skazanie, obejmujące czasowo fragment działalności oskarżonego, który także mieści się w okresie osądzonym w przedmiotowej sprawie, powodowało, zdaniem apelującego, powagę rzeczy osądzonej i niemożność pociągnięcia oskarżonego do odpowiedzialności za inne czyny z art. 107 § 1 k.k.s. dokonane w tym przedziale czasowym. Zarzut ten stanowi de facto wytknięcie sądowi rejonowemu popełnienie błędu w ustaleniach faktycznych, którym było przyjęcie, że oskarżony działał w ramach ciągu przestępstw (art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s.), więc nie z tym samym zamiarem lub z wykorzystaniem tej samej sposobności i nie w krótkich odstępach czasu (art. 6 § 2 kks).

Mimo zasadniczej odmienności w zakresie zamiaru, konstrukcja czynu ciągłego z art. 6 § 2 k.k.s. nawiązuje jurydycznie do art. 12 k.k., co czyni, że podglądy doktryny i orzecznictwa dotyczące tego rozwiązania (poza zajmującymi się zagadnieniem z góry powziętego zamiaru, które w k.k.s. nie występuje) należy z powodzeniem odnosić również do art. 6 § 2 k.k.s. (por. K. Wilk Komentarz do Kodeksu Karnego Skarbowego wyd. 4, Legalis). W orzecznictwie i doktrynie panuje ugruntowany pogląd, iż konstrukcję czynu ciągłego stosujemy, aby oddać kryminalną zawartość „przestępstw popełnianych przez sprawcę na raty”, ponieważ oddzielne osądzenie fragmentów czynu tej funkcji po prostu by nie realizowało np. sprawca napada na bank i kilkakrotnie wraca na miejsce przestępstwa, skąd każdorazowo zabiera „fanty”. Przyjmuje się, że na czyn ciągły mogą składać się kategorie przestępstw/wykroczeń, których znamię jest określane „jednoczynowo” (por. M. Dąbrowska – Kardas, P. Kardas, Nowa Kodyfikacja Karna, Kodeks karny, Krótkie Komentarze, Zeszyt 20, wyd. Ministerstwo Sprawiedliwości Departament Kadr i Szkolenia, Warszawa 1998 r., s. 29,30). Instytucja ta nie może być stosowana w przestępstwach zbiorowych, wieloodmianowych, wieloczynowych, których cechą wspólną jest, iż dopiero kilka zachowań sprawcy daje sumę, którą dopiero należy oceniać jako wyczerpującą znamiona czynu zabronionego - mogą być to różne zachowania (art. 207 § 1 k.k.) lub jednorodne, ale powtarzające się przez określony czas (art. 209 § 1 k.k.). Powstaje więc pytanie, jaki charakter ma czyn zabroniony z art. 107 § 1 kks i czy może być składnikiem czynu ciągłego.

Co do zarzutów skarżącego braku w opisie czynu wskazania konkretnych czynności sprawczych, co skutkuje w ocenie skarżącego brakiem wypełnienia znamion strony przedmiotowej to podnieść należy, że z definicji pojęcia „urządzać” to przedsięwziąć, zorganizować, odbyć; jakąś imprezę, przedsięwzięcie, zabawę (Słownik Języka Polskiego Wydawnictwo (...)). Urządzanie w sensie organizowania hazardowej działalności gospodarczej nie może być, zdaniem sądu odwoławczego, zrealizowane jednym zachowaniem, a wieloma różnorodnymi czynnościami, które dodane do siebie tworzą ustawowe znamię przestępstwa.

Z niekwestionowanych w tym zakresie, przez apelującego, ustaleń faktycznych sądu rejonowego, wynika, że jako prezes zarządu H. F. (...) Sp. zo.o. (w niniejszej sprawie apelujący zdaje się nie zauważać, że oskarżonemu jednak nie przypisano działania w ramach wypełnienia znamion z art. 9 § 3 k.k.s.) urządził gry hazardowe na zabezpieczonych automatach.

Działo się to w drodze szeregu różnego rodzaju czynności organizacyjnych trwających przez oznaczone okresy czasu (od jednego do kilku miesięcy) i miało to miejsce w różnych miejscowościach, przy czym czasookresy tych czynów, także nakładały się na siebie, zazębiały się (czynności zaś te to począwszy od wyszukania lokali do urządzania gier, podpisania umów najmu z właścicielami lokali, umówienia się z firmami obsługującymi maszyny do gier, pobierania wygranych, nadzorowania tego procederu). Nie można więc przypisywać oskarżonemu w wyroku czynów porównać do postępowania złodzieja, który kilkakrotnie wynosi z mieszkania wartościowe przedmioty, realizując na raty jedną kradzież. Działanie oskarżonego jako osoby urządzającej gry hazardowe w znaczeniu przytoczonym powyżej miało charakter trwały i wieloczynowy, odbywało się w różnych miejscach, w różnym czasie (przestępstwa zaczynały się w innym czasie, trwały jednocześnie i później lub wcześniej od siebie się kończyły) co wyklucza zastosowanie w tym przypadku konstrukcji czynu ciągłego.

Lektura apelacji i przytoczonych w niej poglądów, który sąd odwoławczy podziela, świadczy, że oskarżony zgadza z wieloczynowym charakterem przestępstwa z art. 107 § 1 kks, tyle że nie rozumie, że przyjęcie tej koncepcji realizacji przestępnego działania, wyklucza zastosowanie konstrukcji czynu ciągłego, co wynika jednoznacznie ze słów autora publikacji (por także W. Wolter, Glosa do wyroku SN z 22 grudnia 1975 r., I KR 251/75, str. 181-183; tenże, Glosa do wyroku SN z 29 maja 1976 r., VKR 39/76, str. 941-943; T. Dukiet-Nagórska, Tak zwane przestępstwa zbiorowe w polskim prawie karnym, Uniwersytet Śląski, 1987, str. 111; A. Zębik, Czyn ciągły a przestępstwo ciągłe, Łódź 1971, str. 94; W. Kubala, Glosa do wyroku z 7 lutego 1975 r., IV KR 340/74, str. 83 i in.).

Słusznie więc Sąd Rejonowy przyjął, iż działania oskarżonego, to odrębne zachowania, cechujące niedługie odstępy czasu pomiędzy nimi, przy jednorodnej kwalifikacji prawnej. Ustawodawcy przy art. 6 § 2 k.k.s. chodziło bowiem o stosowanie tej konstrukcji na te typowe sytuacje, w których sprawca nie obejmuje wspólnym zamiarem wszystkich zachowań, a powtarza je motywowany np. początkową bezkarnością, działając przy wykorzystaniu takiej samej sposobności (Uzasadnienie projektu nowelizacji KKS, Druk sejmowy Nr 2375, s. 87). Sposobność taką może dawać sprawcy np. określona funkcja czy system oparty na samowymiarze i samoobliczaniu podatku przy braku skutecznej kontroli (por. K. Wilk Komentarz do Kodeksu Karnego Skarbowego wyd. 4, Legalis). Zatem, jeśli jako typowy przykład użycia w praktyce art. 6 § 2 k.k.s. podaje się w piśmiennictwie wielokrotne nierzetelne obliczanie podatku i składanie nieprawidłowych deklaracji podatkowych, co podatnik wykonuje pojedynczym, jednorodnym zachowaniem, to tym bardziej przekonuje to sąd okręgowy, że ustawodawcy chodziło tutaj o zupełnie odmienne, jeśli chodzi o sposób realizacji, przestępstwa, niż te których dopuścił się oskarżony.

Poza tym art. 6 § 2 k.k.s. wymaga podjęcia co najmniej dwóch czynów w krótkich odstępach czasu. Odstęp czasu to okres jaki upłynął pomiędzy poszczególnymi czynami wchodzącymi w skład czynu ciągłego następującymi kolejno po sobie (pierwszy i drugi, drugi i trzeci itd.). Żeby mierzyć ile ten odstęp trwał i czy nie było to za długo w rozumieniu art. 6 § 2 k.k.s., należy ustalić kiedy dany element składowy czynu ciągłego się zakończył poczynając od pierwszego chronologicznie. Z ustaleń faktycznych w sprawie, z którymi zgodził się apelujący, skoro ich w skardze nie podważa, wynika że oskarżony w większości przypadków popełniał czyny równoległe, działo się to nieprzerwanie wręcz miesiącami, w różnych miejscach (czyn 2, 3, 4, 5, 6 we wrześniu 2015 roku, kolejne – 7, 8, 9, 10 podjął już w październiku 2015 roku, następnie w listopadzie 2015 roku itd.). Wniosek więc z tego, że okresy czasowe czynów z aktu oskarżenia w większości nakładały się na siebie, zachowania te nie następowały więc bezpośrednio po sobie (nie było tak, że jedno się kończyło i zaczynało drugie), nie została więc spełniona ustawowa przesłanka ich popełnienia w „niedługich odstępach czasu”.

Sąd Rejonowy słusznie nie zastosował konstrukcji czynu ciągłego i kierując się pewną dyscypliną logiczną nie miał też, zdaniem sądu okręgowego powodów, aby uznać że w sprawie zachodziła negatywna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. skutkująca umorzeniem postępowanie. Skoro przyjmiemy, że w przypadku czynu z art. 107 § 1 k.k.s.

konstrukcja czynu ciągłego w ogóle co do zasady nie wchodzi w grę, to tym samym nie możemy uznać, że czyny które osądzono w rozpoznawanej sprawie, mogły stanowić fragmenty „czynu ciągłego”, którą to konstrukcję – w ramach samodzielności jurysdykcyjnej – przyjął wobec oskarżonego Sąd Rejonowy w Golubiu – Dobrzyniu wyrokiem z 8 maja 2017 r. w sprawie II K 402/16. Innymi słowy przy takim założeniu wskazany wyrok Sądu Rejonowego w G. – D. nie tworzył przeszkody w osądzeniu zachowań oskarżonego objętych aktem oskarżenia w niniejszej sprawie. Oskarżonemu nie przypisano działania w ramach wypełnienia znamion z art. 9 § 3 k.k.s., okoliczność zaś, że w uzasadnieniu sąd meriti powołuje się na fakt, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 107 § 1 k.k.s. jako prezes zarządu spółki jest stwierdzeniem z kategorii ustaleń stanu faktycznego (bezsprzeczności) i nie wpływa to na wypełnienie znamion strony podmiotowej zarzucanego w/w przestępstwa skarbowego.

Zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie nieświadomości oskarżonego co do niezgodności z prawem urządzania gier na automatach lub przekonania o zgodności z prawem oraz obrazy przepisu art. 10 § 4 k.k.s. przez rezygnację z jego zastosowania należało rozpoznać łącznie, ponieważ dotyczą tej samej kwestii, mając identyczne uzasadnienie, sprowadzające się do poglądu o braku zamiaru oskarżonego M. W. popełnienia zarzucanych czynów, ponieważ działał w usprawiedliwionym treścią orzeczeń sądowych i publikacji naukowych, przekonaniu, że urządzenie gier na automatach jest legalne (art. 10 § 4 k.k.s.). Skarżący, uzasadniając powołanie się na kontratyp wskazuje, iż jego świadomość o legalności i niekaralności tego rodzaju zachowań, jak przypisane zaskarżonym wyrokiem, była usprawiedliwiona, bo kształtowały ją interpretacje podatkowe, orzecznictwo oraz poglądy naukowe (powołane w apelacji), wedle których brak notyfikacji przepisów art. 6 ust. 1 oraz 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych w Komisji Europejskiej powoduje, iż postępowanie pozostające z nimi w sprzeczności nie może wywoływać niekorzystnych konsekwencji – w tym również w zakresie odpowiedzialności karnoskarbowej za występki z art. 107 § 1 k.k.s.. Rozumowanie skarżącego jest jednak selektywne, bo zakłada, jakoby w powyższym zakresie orzecznictwo i doktryna były jednomyślne, pomijając istnienie szeregu ważnych judykatów, które na skuteczne powoływanie się na usprawiedliwioną nieświadomość, o jakiej mowa w art. 10 § 4 k.k.s., nie pozwala.

Nie jest zgodne z prawdą stwierdzenie zawarte w apelacji, iż orzecznictwo w omawianym zakresie było jednolite i jednoznaczne, skoro zapadły orzeczenia zarówno z punktu widzenia oskarżonego korzystne, jak i przeciwstawne i dopiero uchwała Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2017 roku w sprawie I KZP 17/16 zaprezentowała jako pierwsza stanowisko dotyczące techniczności i wpływu braku notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych, odmienne od dotychczasowych poglądów.

W związku z tym, niezasadny jest także zarzut obrazy art. 107 § 1 k.k.s., poprzez jego uzupełnienie przepisem art. 6 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, który to – zdaniem skarżącego – nie mógł mieć zastosowania. O ile bowiem art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, mający charakter techniczny, nie może mieć zastosowania w sprawie o przestępstwo skarbowe urządzania nielegalnych gier losowych, gdyż nie przeszedł procesu notyfikacji Komisji Europejskiej, o tyle art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, uzależniający prowadzenie działalności w zakresie rodzaju gier w nim wskazanych od uzyskania koncesji na prowadzenie kasyna gry, nigdy nie stanowił przepisu technicznego w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE i mógł stanowić, nawet samodzielnie, uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 k.k.s. W sposób jasny wynika to przecież z powołanej uchwały Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 roku, I KZP 17/16 oraz wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 13 października 2016 roku, sygn. C-303/15.

W kwestii wzajemnego powiązania art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska skarżącego. Mimo oczywistego związku występującego pomiędzy art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, to jednak przepisy te mają niezależny od siebie charakter. Przepis art. 6 ust. 1 tej ustawy przewiduje, że działalność w zakresie urządzania gier hazardowych może prowadzić wyłącznie podmiot posiadający koncesję na prowadzenie kasyna. Jego istotą jest zatem uzależnienie możliwości urządzania gier od posiadania koncesji na kasyno gry. Przepis ten nie stawia żadnych wymagań co do miejsca, w których są lub mają być urządzone gry, co z kolei reguluje dopiero art. 14 ust. 1 ustawy. Pierwszy z tych przepisów nie przesądza, że posiadacz koncesji może urządzać i prowadzić gry na automatach wyłącznie w kasynach gry, a taki wymóg został zamieszczony właśnie w art. 14 ust. 1. Może zatem zachodzić sytuacja,

że sprawca naruszy przepis art. 14 ust. 1, respektując jednocześnie art. 6 ust. 1 omawianej tu ustawy (np. dysponując koncesją na prowadzenie kasyna gier, urządza gry poza kasynem), lub też nie naruszy art. 14 ust. 1, urządzając gry hazardowe w kasynie, ale używając w tym celu większej liczby automatów, niż przewiduje zezwolenie, przez co z kolei naruszy art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych. Już choćby z tych względów teza skarżącego, że skutki braku notyfikacji przepisu technicznego, jakim jest art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, mogą przenosić się na art. 6 ust. 1 tejże ustawy jest nie do przyjęcia.

Problem stosowania art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, w kontekście prawa Unii Europejskiej, wywołał bowiem w ciągu ostatnich lat rozbieżności w orzecznictwie, także w zakresie oceny, czy i w jakich warunkach wymienione przepisy mogą uzupełniać normę blankietową z art. 107 § 1 k.k.s. Wystarczy przywołać choćby: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 r. I KZP 15/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2013 r., V KK 82/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2014 r., IV KK 183/13, czy postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2014 r. IV KK 69/14.

Odnosząc się do przywołanych na wstępie przepisów ustawy o grach hazardowych, w kontekście argumentacji podniesionej przez oskarżonego, sąd odwoławczy zważył, że przepisy te stanowią, iż działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach może być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry (art. 6 ust. 1 cytowanej ustawy), a także, iż urządzanie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach dozwolone jest wyłącznie w kasynach gry (art. 14 ust. 1 w/w ustawy). Oskarżony (niezależnie od zaistniałej zmiany w ustawie o grach hazardowych mającej miejsce od dnia 3 września 2015 roku) starał się lansować stanowisko, iż nie ponosi odpowiedzialności karnej bowiem popełniony przez niego czyn nie był zabroniony („wcześniej”), a to dlatego, że zarówno przepis art. 6 ust. 1, jak i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, jako uzupełniające normę blankietową zawartą w art. 107 § 1 k.k.s., miały w datach przed dniem 3 września 2015 roku, charakter przepisów technicznych w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE (do dnia 02 września 2015 roku), a nie zostały notyfikowane.

Sąd odwoławczy zważył, że dla odczytania znamion przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s., który to przepis istotnie ma charakter blankietowy, konieczne jest odniesienie się do przepisów art. 6 ust. 1 i 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych.

Sąd Okręgowy zauważa jednak, iż w przedmiotowej sprawie istotnym jest data (czasokres) popełnienia przez M. W. przestępstw z art. 107 § 1 k.k.s. Otóż dotyczy on okresu od sierpnia 2015 roku do grudnia 2015 roku, a więc również okresu, w którym obowiązywała ustawa o grach hazardowych w brzmieniu nadanym jej na mocy ustawy z dnia 12 czerwca 2015 roku o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 roku poz. 1201) – przepisy ustawy zmieniającej weszły bowiem w życie w dniu 3 września 2015 roku. Od tej daty przepis art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, funkcjonował jako notyfikowany i wyeliminowano jakiegokolwiek wcześniejsze „problemy” związane z notyfikacją, czy też brakiem takowej w/w przepisu o grach hazardowych, w kontekście ich wpływu na legalność prowadzonej działalności związanej z prowadzeniem i urządzaniem gier na automatach oraz odpowiedzialności za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. Tym samym jest to odmienna sytuacja prawna, aniżeli istniejąca do daty 3 września 2015 roku. Ustawa z dnia 12 czerwca 2015 r. nadała art. 14 ustawy o grach hazardowych nowe brzmienie, wprowadzając szereg dodatkowych uwarunkowań. W nowym brzmieniu przepis ten wszedł w życie w dniu 3 września 2015 r., przy czym trzeba dodać, że projekt ustawy nowelizującej poddany został procedurze notyfikacji Komisji Europejskiej (numer powiadomienia 2014/0537/PL). Wprawdzie notyfikacji nie podlegał przepis przejściowy przewidziany w art. 4 (dodany w toku prac parlamentarnych), ale z punktu widzenia omawianego zagadnienia nie ma to ważkiego znaczenia. Najistotniejsze jest bowiem to, że aktualnie przepis art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych pozostawił niezmienną dotychczasową zasadę wyłączności urządzania m.i.n. „gier na automatach” (w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy o grach hazardowych) jedynie w kasynach gry. Wprowadzenie nowelizacją przepisu wymagań dotyczących „zasad i warunków określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji lub udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustawy”, w żadnym razie nie pozwalało na wnioskowanie, że dotyczą one innych miejsc niż właśnie kasyna gry.

Jednocześnie nie może budzić wątpliwości, iż art. 4 ustawy zmieniającej z dnia 12 czerwca 2015 roku, jako przepis przejściowy, który stanowi, iż podmioty prowadzące działalność w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1-3 lub w art. 7 ust. 2 ustawy, w dniu wejścia w życie ustawy zmieniającej (tj. w dniu 3 września 2015 roku), mają obowiązek dostosowania się do wymogów określonych w ustawie zmienionej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, „do dnia 1 lipca 2016 roku”, mógł dotyczyć tylko takich podmiotów, które funkcjonowały do tej daty „legalnie”. Każde inne rozumienie powyższego zapisu prowadziło do kuriozalnej sytuacji, gdzie de facto przez okres blisko roku czasu podmioty działające nielegalnie uzyskiwałyby od ustawodawcy dodatkowy, tak długi czas, na dalsze prowadzenie przestępczego procederu.

Potwierdzeniem powyższego jest postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2016 roku wydane w sprawie sygn. I KZP 1/16, gdzie stanowisko Sądu Najwyższego w całości przekonuje. Zgodnie z nim: „Przepis art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1201) dotyczy wyłącznie podmiotów, które prowadziły taką działalność zgodnie z ustawą o grach hazardowych w brzmieniu sprzed 3 września 2015 r. (na podstawie koncesji albo zezwolenia)” - opubl. OSNKW 2016/6/36; Biuletyn SN 2016/4; Biuletyn SN 2016/6; Prok.iPr. 2016/9/9; KZS 2016/6/44; Legalis Numer 1442656.

Wątpliwości interpretacyjne wprowadzonych nowelą zmian z dnia 12 czerwca 2015 roku i krótki okres obowiązywania ustawy o grach hazardowych - po jej zmianach, do daty popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów, w ocenie skarżącego przemawiają za uznaniem, iż działał w przekonaniu, iż jego działalność jest legalna.

Tym samym, wbrew twierdzeniom oskarżonego, bezzasadne są zarzuty związane z rzekomym działaniem oskarżonego w usprawiedliwionej nieświadomości karalności czynu lub pozostawaniu przez niego w błędzie, co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego.

W realiach przedmiotowej sprawy oskarżony podejmując się przypisanych mu czynów miał dostateczne sygnały, że jego interpretacja prawa może nie być słuszna. Już nawet przed datą wprowadzenia zmian na mocy w/w noweli z dnia 12 czerwca 2015 roku, organy finansowe wydawały decyzje, na podstawie których zatrzymywały tego rodzaju automaty do gier, jakie ujawniono w lokalach oskarżonego, zresztą treść przepisów była jednoznaczna. Fakt, że w pewnym okresie czasu rozpętała się batalia prawna związana z kwestią notyfikacji omawianych przepisów w Unii Europejskiej (dotycząca okresu do dnia 3 września 2015 roku) nawet wówczas nie oznaczał, że oskarżony mógł być nieświadomy możliwości karalności zachowania sprzecznego z w/w ustawą. Wręcz przeciwnie, oskarżony jako biznesmen podejmujący działalność gospodarczą w branży gier hazardowych działał nie w błędzie, tylko w realizacji świadomego ryzyka gospodarczego (gdzie na szali zysków i strat położył również konsekwencje odpowiedzialności karno – skarbowej). Taka kalkulacja wyłącza błąd (traktując nawet rozszerzając argumentację skarżącego, a więc z art. 10 § 1 i § 3 i § 4 k.k.s.). Nie działa bowiem w błędzie, kto świadomie kalkuluje ryzyko odpowiedzialności karnej i z góry podejmuje kroki mające zabezpieczyć go przed taką odpowiedzialnością w przyszłości (gromadzenie opinii prawnych itp.). Człowiek w błędzie nie zdaje sobie sprawy z możliwości pociągnięcia go do odpowiedzialności karnej, oskarżony zaś taką możliwość zakładał i się przed nią zabezpieczał – nie był więc w błędzie. Oskarżony nie może więc twierdzić, że pozostawał w usprawiedliwionej nieświadomości jego karalności (art. 10 § 4 k.k.s.). Nawet traktując rozszerzając te niewyartykułowane wprost zarzuty skarżącego, a wynikające z treści uzasadnienia apelacji, że oskarżony pozostawał w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu, że zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność (art. 10 § 3 k.k.s.), czy to czy wreszcie w błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego (art. 10 § 1 k.k.s.). Fakt, iż przypisanych ostatecznie czynów oskarżony dopuścił się już po zmianach ustawy o grach hazardowych, która normalizowała kwestie braku notyfikacji określonych przepisów, wzmacnia tylko negatywnie ocenę jego rzekomego „błędu”.

Trudno bowiem w świetle doświadczenia życiowego uwierzyć, że oskarżony jako prezes spółki zajmujący się zagadnieniami prawnymi dotyczącymi profilu działalności spółki, żywo zainteresowany dowiedzeniem się czy może bez konsekwencji prawnych urządzać gry na automatach, dokonując w tym celu przeglądu orzecznictwa i literatury prawnej odszukał jedynie publikacje odpowiadające linii obrony i jego interesom, a jednocześnie mógł nie dotrzeć do tych, które wspierały stanowisko przeciwne (niekorzystne dla oskarżonego). Oskarżony miał dostatecznie czytelne

sygnały, które podważały przekonanie o legalności i niekaralności takiego zachowania, jak przypisane niniejszym wyrokiem i mimo ich podjął świadomą decyzję i związane z tym ryzyko o urządzaniu gier hazardowych. Zatem prowadząc tego rodzaju działalność musiał brać pod uwagę jej sprzeczność z prawem, w tym prawem karnym skarbowym i wiedząc o tym chciał ją prowadzić. Taki stan świadomości nie jest tożsamy z istotą kontraktu, o którym mowa powyżej.

Dlatego w pełni bezprzedmiotowe są w realiach sprawy wywody apelującego o funkcjonalnym powiązaniu art. 6 ust. 1 i 14 ust 1 ustawy o grach hazardowych sprowadzające się do tezy, iż skoro art. 14 ust 1 ustawy o grach hazardowych był uznawany za przepis techniczny i pozostaje on w nierozdzielalnym związku z art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych (który jak wskazał TSUE w wyroku z 16 października 2016 r. w sprawie C-303/15 nie jest normą techniczną i nie wymaga notyfikowania), to oskarżony miał pełne prawo, żeby uważać, że oba te przepisy z racji powiązania są techniczne i z racji braku notyfikacji, nie miały zastosowania, co wykluczało świadomość bezprawności prowadzenia gier na automatach poza kasynem i bez koncesji. Jak wskazano powyżej oskarżony wiedział o notyfikacji przepisu art. 14 ust 1 ustawy o grach hazardowych, to tym samym był świadomy, że musi go z racji uzgodnienia z Komisją Europejską respektować (a nie przestrzegał go, gdyż urządzał gry poza kasynem gry i bez koncesji), jak również art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, ponieważ, jak oświadczył, uważał za dopełnienie przepisu notyfikowanego.

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 15 czerwca 2015 roku powołanej wyżej podmioty prowadzące działalność w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1-3 lub w art. 7 ust. 2, w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy mają obowiązek dostosowania się do wymogów określonych w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, do dnia 1 lipca 2016 r. Wszak przepis ten zmierzał do zapewnienia prawidłowego działania rynku gier hazardowych i to w sytuacji, gdy powszechnie znane były problemy z jego należytym funkcjonowaniem w obszarze „gier na automatach. Przepis art. 4 ustawy nowelizującej żadnej treści o charakterze abolicyjnym nie zawiera (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie I KZP 1/16, opublikowane na stronie internetowej www.sn.pl).

Nie można oprzeć się wrażeniu, iż „wykładnia przepisów” dokonywana przez apelującego dokonywana jest nie wszechstronnie, a wybiórczo, polegając na odseparowaniu z ustawy interesujących oskarżonego pojęć i ich interpretacji w oderwaniu od ducha i celu ustawy, w której się znajdują, prowadząc do z góry przyjętych założeń zbieżnych z interesem gospodarczym spółki, którą zarządzał, co z oczywistych względów nie może być akceptowane.

Konkludując, ustalenia faktyczne Sądu meriti są prawidłowe, a zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena dowodów jest logiczna, jasna i przekonująca i jako taka zasługuje na aprobatę. Ocena taka jawi się bowiem jako zgodna z doświadczeniem życiowym, a rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku jest sprawiedliwe.

Nie może też odnieść pożądanego skutku zarzut skarżącego rażącej niewspółmierności kary w sensie jej surowości. Apelujący zarzucając surowe potraktowanie go, którego wyrazem ma być sięgnięcie po karę pozbawienia wolności, nie bierze w ogóle pod uwagę podstawy wymiaru skazania, którą stanowił przepis art. 107 § 1 k.k.s. w zw z art. 37 § 4 k.k.s. i art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. Ostatni z tych przepisów mówi, że w sytuacji stwierdzenia działania w warunkach ciągu przestępstw, sąd nadzwyczajnie obostrza karę poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności w granicach wynikających z § 1 pkt 3 k.k.s. (od 2 miesięcy do 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności). Sąd Rejonowy nie miał więc tutaj z woli ustawodawcy, żadnego luzu decyzyjnego przy wyborze rodzaju kary. Przeświadczenia więc oskarżonego, że działał legalnie, zaś dotychczas inne sądy wymierzały mu grzywny nie ma znaczenia. Przez podobny pryzmat należy oceniać także zachowanie oskarżonego, który zrezygnował z funkcji prezesa spółki. Nie da się przecież jednoznacznie stwierdzić wobec jakich okoliczności doszło do takiego zachowania, i czy decyzja oskarżonego nie była podyktowana np. faktem nieopłacalności pełnienia tej funkcji wobec aktualnych uregulowań prawnych co do organizowania gier hazardowych. Luz istniał w zakresie wymiaru kary i zastosowania akcesoryjnej kary grzywny i tylko na tym odcinku swobody można dyskutować czy kara spełniała swoje ustawowe cele i była adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości. Biorąc pod uwagę ilość popełnionych czynów, czas działania oskarżonego, profesjonalny sposób działania, w zestawieniu z informacją dotyczącą sposobu życia M. W. organizującego na masową skalę nielegalną działalność w zakresie gier hazardowych na terenie całego kraju obie kary wymierzone przez Sąd Rejonowy z pewnością nie mogą być uznane za surowe, zwłaszcza przy świadomości warunkowego zawieszenia kary

pozbawienia wolności, kiedy jedyną realną odczuwalną dolegliwością na przyszłość jest dla oskarżonego jest kara finansowa. Wymiar kary grzywny – liczbę stawek dziennych grzywny i ich wysokość sąd ustalił na odpowiednim poziomie z uwagi na sytuację życiową i majątkową oskarżonego. Oskarżony bowiem bez przeszkód znalazł intratne zatrudnienie, czerpie z niego duży dochód, który pozwoli mu na utrzymanie niepełnosprawnego dziecka, zwłaszcza uwzględniając w tym zakresie pomoc socjalną i zobowiązania sądowe, przy czym oskarżony może ewentualnie realizować spłatę w/w należności w ratach. Jest oczywiste, że surowe ukaranie za jedno przestępstwo nie może być dla sprawcy "legitymacją" do łamania prawa (zob. Hofmański, KPK. Komentarz, t. 1, 2007, s. 102). Dysproporcja pomiędzy karą wymierzoną za inne przestępstwo a karą spodziewaną za przestępstwo, co do którego rozważana jest kwestia umorzenia absorpcyjnego ma być na tyle drastyczna, że wymierzanie tej kary nie ma sensu zarówno ze względu na społeczne oddziaływanie kary, jak i ze względu na prewencję indywidualną. Wobec sprawcy takiego jak M. W. nie może być mowy o zastosowaniu tej instytucji, a to wobec okoliczności podniesionych powyżej wyartykułowanych w treści art. 13 § 1 k.k.s. oraz właśnie celowości karania tego rodzaju czynów, jakich dopuścił się oskarżony i sposobu działania sprawcy.

Wobec powyższego zaskarżony wyrok jako słuszny i odpowiadający prawu należało utrzymać w mocy.

O kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie przepisów powołanych w części dyspozytywnej.